

Overpostmester H. G. Petersen.

20. Juni 1819—5. Marts 1898.

Harald Georg Petersen begyndte sin postale Løbebane d. 31. Juli 1834, kun 15 Aar gammel, som Volontør i Generalpostdirektoratets Revisionskontor, blev i 1843 Kopist under Postvæsenet, 1850 Postkontrollør, 1858 Postinspektør for Østifterne og 1876 Overpostmester i København. Som saadan tog han sin Afsked d. 1. Oktober 1897, efter i 63 Aar at have arbejdet i Postvæsenets Tjeneste.

I Nationaløkonomisk Forening indtraadte han strax ved Foreningens Begyndelse, og allerede i 1875 optraadte han som Foredragsholder, idet han indledede en Diskussion om den nys afsluttede Postkonvention i Bern. Ogsaa senere gav han i Foreningen og Tidsskriftet Meddelelser om Verdenspostforeningen. I 1878 holdt han i Foreningen Foredrag om Postsparekasser, og endnu i 1895 indledede han en Diskussion om Sparekassevirksomhed og Kontrollen dermed. Blandt de andre Spørgsmaal, han særligt interesserede sig for, var Spørgsmaalet om Embedsmænds Kautionsstillelse; i Tidsskriftets Aargang 1890 offentliggjorde han en Artikel derom.

Overpostmester H. G. Petersen.

20. Juni 1819—5. Marts 1898.

Harald Georg Petersen begyndte sin postale Løbebane d. 31. Juli 1834, kun 15 Aar gammel, som Volontør i Generalpostdirektoratets Revisionskontor, blev i 1843 Kopist under Postvæsenet, 1850 Postkontrollør, 1858 Postinspektør for Østifterne og 1876 Overpostmester i København. Som saadan tog han sin Afsked d. 1. Oktober 1897, efter i 63 Aar at have arbejdet i Postvæsenets Tjeneste.

I Nationaløkonomisk Forening indtraadte han strax ved Foreningens Begyndelse, og allerede i 1875 optraadte han som Foredragsholder, idet han indledede en Diskussion om den nys afsluttede Postkonvention i Bern. Ogsaa senere gav han i Foreningen og Tidsskriftet Meddelelser om Verdenspostforeningen. I 1878 holdt han i Foreningen Foredrag om Postsparekasser, og endnu i 1895 indledede han en Diskussion om Sparekassevirksomhed og Kontrollen dermed. Blandt de andre Spørgsmaal, han særligt interesserede sig for, var Spørgsmaalet om Embedsmænds Kautionsstillelse; i Tidsskriftets Aargang 1890 offentliggjorde han en Artikel derom.

I 1885 valgtes Overpostmester Petersen til Medlem af Nationaløkonomisk Forenings Bestyrelse, og i 1892 blev han, efter Konferensraad Levys Død, Bestyrelsens Formand.

Den 5. Marts 1898 døde han, 79 Aar gammel. Hans legemlige Kræfter havde vel i de sidste Maaneder været stærkt aftagende, men hans Aand forblev klar lige til det sidste. I Foreningens sidste Møder havde han ikke personligt kunnet deltage, men han fulgte Foreningens Anliggender med usvækket Interesse. Sit store Embede havde han maattet nedlægge, men den største blandt de filantropiske Institutioner, han ofrede et ikke ringe Arbejde, »Laane- og Spareforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd«, lagde endnu Dagen før hans Død Beslag paa hans Tanker.

I Nationaløkonomisk Forening modtoges Budskabet om den gamle, højagtede og afholdte Overpostmesters Død med Vemod, og de nedenfor aftrykte Udtalelser, der fremkom i Foreningens Møde d. 10. Marts, vare et Udtryk for alle de Tilstedeværendes Følelser.

A. P.-St.

Prof., Dr. Will. Scharling aabnede Mødet den 10. Marts med følgende Udtalelse:

Nationaløkonomisk Forening har, siden vi sidst vare samlede, lidt et betydeligt Tab, idet fhv. Overpostmester H. G. Petersen, der siden Konferensraad Morits Levys Død i 1892 har fungeret som Bestyrelsens Formand, er afgaaet ved Døden.

Overpostmester Petersen blev i 1885 valgt til Medlem af Foreningens Bestyrelse og har altsaa i en lang Aarrække taget Del i dens Ledelse. Men allerede forinden — og det var jo Grunden til, at han valgtes dertil — havde han jævnlig taget Del i vore Forhandlinger og med Liv og Interesse ydet sine Bidrag til dem. Ikke blot paa sit egentlige Omraade har han holdt Foredrag og givet Meddelelser, men ogsaa Emner, der i sig selv laa ham fjernere, har han gjort til Genstand for Forhandling her, og han tog gerne og livligt Del i vore Diskussioner. Ikke blot Bestyrelsen, der i ham havde en elskværdig Kollega, men Alle, der jævnlig og stadig deltog i vore Møder, ville med Tak mindes, hvad han har virket i Foreningens Tjeneste!

Da man efter Mødet som sædvanlig samledes om Aftensbordet, hvor Diskussionen under frie Former fortsættes ved et Glas Øl, udtalte Direktør Marcus Rubin nogle improviserede Mindeord, som Taleren, efter Opfordring fra flere Sider, her skal søge at gengive:

— Før vi, mine Herrer, begynde vor Frisprogs-Diskussion, maa det være mig tilladt, som yngste Medlem af Bestyrelsen, at føje et Par Ord til de mere officielle Ytringer, Bestyrelsens ældste Medlem under Mødet fremkom med om vor afdøde Formand. Det ligger saa meget nærmere at fremsætte dem her, som vi jo vare vant til at se den gamle Overpostmester

med Iver og Liv præsidere her ved Bordenden, gøre alt sit for at bringe Diskussionen i Gang, glædes ved, naar der kom Fart i den, selv give sit Bidrag til den og holde ud til det sidste.

Se engang, mine Herrer, det Slægtled, der levede for hundrede Aar siden, gav sig af med alt til Almenvellet sigtende, med Borgerdyd og Borgerheld, derom talte og skrev det, til Fordel ikke blot for Samtiden, men ogsaa for »Efterslægten«. Det var i Aktionens Tid. Saa kom vort Aarhundredes første Slægtled, der holdt sig fjærnt og holdtes fjærnt fra det »almene«, og det spøjte med Fortiden, thi Fædre og Sønner have nu en Gang sjældent samme Syn paa Tingene og i hvert Fald ikke samme Maade at behandle dem paa. Det til Almenvellet sigtende blev noget halvt humoristisk. Men næste Slægtled igen — de, der vare unge paa Kristian den Ottendes Tid — var atter Aktionens Mænd, og til dem hørte H. G. Petersen. Ordene vare ikke de samme som et Par Menneskealder før, men Tankegangen var den samme. Nu levede man op igen, og nu var der igen Bevægelse, Haab, Mod, Lyst og Iver til at udrette noget for de vide Kredse, Fortrøstning til, at det skulde lykkes.

Denne Fortrøstning forlod aldrig vor gamle Formand. Han hørte jo paa en Maade til den national-liberale Slægt, men naar han holdt sig frisk, medens den gik i Frø, saa har maaske en af Grundene været, at han ikke ved Deltagelse i Dagens politiske Liv blev tvungen til at stille sine Meninger paa Spidsen, til at tage afgjort Parti, han blev ikke tvungen op imod Væggen, derfor beholdt han frit Rum omkring sig og dermed det fri Aandedræt.

Om det er af denne Grund alene, eller fordi det laa dybt i hans Natur, skal jeg lade være usagt, men han holdt sin Ungdoms Idealer fast og navnlig vedblev han at være en Tolerancens Mand. Jeg vil ikke sige noget ondt om de Nationalliberale, de have bragt sig selv og os andre Skuffelser, men vi have ikke kunnet være deres store Arbejde foruden. Dog tolerante vare de ikke, i deres Selvsikkerhed forstod de ikke, søgte end ikke at forstaa andre. H. G. Petersen var tolerant. Tolerant var han som den gamle, der ikke som saa mange, der ere komne til Aars, let blive en Hindring for de unge, hans Glæde var det tvært imod at have de unge om sig, arbejde med og for dem. Tolerant var han i sit Liv. Han var en troende Mand, men han gjorde den Gerning, hans Anskuelse i saa Henseende førte ham til, uden den Alarm, Nutiden ogsaa i den Retning er vænnet til; han virkede energisk, men stilfærdigt, og det laa ham fjærnt paa dette Omraade at paatrænge sig andre. Tolerant var han i sit Hjerte, thi hvor der var Trang tilstede, fandt man i ham den hjælpsomme.

Maaske vilde en af hans Undergivne komme og sige, at tolerant var han ikke i, hvad han krævede af Arbejde. Men da skal det være hans Undskyldning, at var han her stræng, var han ogsaa retfærdig, og at han tolererede mindst hos sig selv, thi han krævede af sig selv og han udrettede en Dags Gerning som faa.

Lad da denne Mand, denne fuldtro Arbejder i sit Kald med usvækket Interesse fra Ungdom til Alderdom for det almene, for Samfundet, være os i kært Minde og staa som følgeværdigt Exempel i den Forning, hvis Maal er at granske Veje og Former for de

enkeltes Arbejde i Helhedens Tjeneste. — Ja, der var utvivlsomt meget at tilføje, men dette faar da andre sige om H. G. Petersen. Jeg føler mig sikker paa, at det er i hans Jævnhedens og Pligtens Aand, naar jeg fra disse Mindeord, der saa at sige uvilkaarligt ere faldne mig paa Læben, umiddelbart gaar over til nogle Bemærkninger om det store og aktuelle Emne, vi i Aften have haft til Diskussion.

Endelig ytrede Committeret Buchheister:

Naar jeg i fuld Tilslutning til d'Hrr. Scharlings og Rubins smukke og anerkendende Ord om vor afdøde Formand, udbeder mig et eneste Øjeblikks Opmærksomhed, da søger jeg min Berettigelse dertil i den Omstændighed, at jeg af alle de her Tilstedeværende vel er den, der har kendt ham længst. Det er nu nogle og fyrretyve Aar siden jeg blev Fuldmægtig i Generalpostdirektoratet, og saa længe have vi været knyttede til hinanden. Jeg skal ikke gentage, hvad der saa rigtigt og sandt allerede er sagt af Andre. Jeg vil kun udtale, at han, ved Siden af den af Alle anerkendte Dygtighed og Samvittighedsfuldhed som Embedsmand, besad en Egenskab, der ikke findes hos Alle. Han hørte til dem, der ikke ubetinget formede deres Opfattelse af Sager og Forhold efter de Overordnedes og Toneangivendes Meninger og Anskuelser, og han frygtede ikke for at udtale sin egen Mening. Han havde, som man siger, le courage de son opinion. Jeg har i den lange Aarrække kendt ham som en selvstændig Karakter, en trofast Kollega og en hengiven Ven, og som saadan vil han altid mindes af mig.
